

Arrest

nr. 130 663 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE loco advocaat S. MANESSE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Mira in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar.

Rond uw twaalfde begon u in loondienst te werken in de bouwsector. Toen u na een paar jaar voldoende geld had gespaard, kocht u een gemotoriseerde riksja waarmee u in de stad Jalalabad de kost ging verdienen. Op een gegeven moment, toen u al ongeveer anderhalf jaar met uw riksja werkte, werd u tegengehouden door dokter Muhtarma Sharaf, die wilde dat u haar vervoerde. Ze vroeg ook dat u haar vanaf dan dagelijks zou wegbrengen en ophalen, wat u deed voor de volgende vijf tot zes

maanden. Toen u haar op een dag afzette, werd u door een man benaderd die u vroeg om hem naar de moskee te brengen. Een paar maanden later, werd u opnieuw door deze man benaderd, al wist u op dat moment niet dat hij al eens een klant van u was geweest. Toen u hem deze keer op zijn bestemming wou afzetten, vroeg die man u naar binnen te komen, aangezien hij zelf geen geld bij zich had en er binnen mensen waren die u zouden kunnen betalen. Binnen zag u vier, vijf mannen met lang haar en baarden. U stelde zich voor en praatte met hen. Ondertussen ging één van deze mannen uw papieren uit de riksja halen en toonde hij ze aan de oudste van de mannen. Die schreef vervolgens een aantal zaken op, die u niet kon zien. Vervolgens begonnen de mannen met u te praten over het islamitische geloof en de Koran. Ze vertelden u dat u zichzelf moest doden op de weg van de islam. Op dat moment beseft u dat u met taliban te maken had en werd u bang. Uit angst stemde u in met wat ze zeiden. Toen u thuis kwam, vertelde u alles aan uw ouders. Hoewel u erg bang was, zei uw vader dat u moest verder doen met uw werk aangezien u deze taliban misschien toch niet meer zou tegen komen.

Enige tijd later werd u met uw riksja opnieuw tegengehouden door de talib die u al twee keer had gestopt. Hij stapte in en vroeg u hem te vervoeren, wat u ook deed. Aangekomen op de plaats van bestemming trof u opnieuw dezelfde mannen aan als de vorige keer. Ze toonden u foto's van jongens die zich aan het voorbereiden waren op een zelfmoordaanslag en die gestorven waren. Ze vroegen of u bereid was hetzelfde werk voor de islam te doen. Uit angst stemde u in. Ze gaven u details over de zelfmoordaanslag die u zou moeten gaan plegen. Het doelwit van uw aanslag zouden Amerikanen zijn en u zou zich moeten opblazen met een bommengordel in Mukhabarat Square. Eerst zou u echter een opleiding van een maand tot anderhalve maand tot zelfmoordterrorist moeten volgen. Hierna zouden ze u plaats en tijdstip van de aanval meedelen. U ging akkoord en vertrok naar huis. Thuis aangekomen vertelde u opnieuw alles aan uw ouders. Uw vader zei dat u geen zelfmoordaanslag mocht plegen en zei dat u het land moest verlaten. U bleef de daaropvolgende maand thuis bij uw ouders. Ondertussen werd uw reis geregeld. De taliban kwamen nog drie keer langs bij u thuis om naar u te zoeken, maar u slaagde er telkens in om te ontkomen.

U kwam in België aan op 22 maart 2013 en diende 's anderendaags, op 23 maart 2013, een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara; een foto van u en uw riksja; een eigendomsbewijs van de riksja; een postbewijs.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 april 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er worden namelijk een aantal belangrijke tegenstrijdigheden opgemerkt tussen de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal. Zo verklaart u ten eerste voor DVZ dat de taliban misbruik wilden maken van uw werk door een bom in uw auto te plaatsen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 3). Voor het CGVS verklaart u dan weer dat de taliban u wilden gebruiken voor een zelfmoordmissie die geen enkel verband hield met uw riksja (zie gehoorverslag CGVS dd. 22.08.2013, (CGVS I) p. 11 en 17). Gevraagd naar de details over de zelfmoordaanslag die u moest plegen, stelt u dat de taliban u een jas toonden waar bommen in konden met een knop en dat ze wilden dat u naar een bepaalde plaats ging en op die knop dan zou duwen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 17). Over een autobom maakt u echter tijdens uw gehoor voor het CGVS op geen enkel moment gewag. Evenmin wordt een bommengordel vermeld tijdens uw interview bij DVZ. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat de taliban aanvankelijk plaats zochten in uw riksja om de bom

te plaatsen, maar die niet vonden en daarom wilden dat u een vest droeg (zie gehoorverslag CGVS I, p. 20). Nochtans is deze uitleg niet in lijn met wat u bij DVZ hebt verteld, noch met wat u bij het CGVS hebt verklaard. Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u dat u het bij DVZ kort moest houden en enkel het gevaarlijke deel van uw verhaal moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 20). In die optiek is het des te vreemder dat u tijdens uw gehoor bij DVZ niet over de bommengordel of –vest hebt gesproken. Gevraagd waarom u dan ook tijdens uw gehoor bij het CGVS geen volledige spontane uitleg gaf, stelt u dat de ondervrager u onderbrak en dat uw geheugen zwak is (zie gehoorverslag CGVS I, p. 20). Nochtans werd u de ruimte gelaten tijdens uw interview om spontaan en uitgebreid uw verhaal te vertellen en werd u bij afloop van dit verhaal nog gevraagd of u hieraan iets had toe te voegen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10 en 11). Ook is een zwak geheugen geen excuus voor een dergelijke tegenstrijdigheid aangezien u tijdens uw gehoor bij het CGVS demonstreert dat u wel gedetailleerd en uitgebreid kunt vertellen. Zo kunt u zich nog herinneren waar u uw klanten precies naartoe bracht met de riksja en geeft u details over uw gesprekken met de taliban (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10 en 11). Dat u zich dan weer niet spontaan kunt herinneren dat de taliban uw riksja tot een bomauto wou uitbouwen, is dan ook compleet ongeloofwaardig. Bovendien verklaart u voor DVZ dat de taliban wilden dat u een spion werd (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 3), wat volledig onverzoenbaar is met uw verklaringen voor het CGVS dat men u voor een zelfmoordaanslag wou gebruiken (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11 en 17). Aangezien deze tegenstrijdigheden de kern van uw asielrelaas betreffen, wordt uw geloofwaardigheid omtrent uw vermeende vervolging door de taliban volledig ondermijnd.

Daarnaast bevat uw relaas voor het CGVS nog een aantal ongeloofwaardige elementen. Zo is het vreemd dat de taliban u reeds tijdens uw eerste ontmoeting met hen wilden overtuigen om uzelf op te blazen voor de jihad. Tijdens jullie tweede ontmoeting toonden ze u beelden van jongemannen die zich aan het voorbereiden waren voor een zelfmoordaanslag. Pas nadat u had ingestemd om dit ook te doen, werd er u verteld over een opleiding waar u gedurende een maand tot anderhalve maand training zou krijgen om een zelfmoordterrorist te worden. Met deze bedenkelijke werkwijze hebben de taliban u en uw familie afgeschrikt, alvorens zij de gelegenheid kregen om u te indoctrineren en mentaal voor te bereiden op het plegen van een zelfmoordaanslag. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de taliban u, een riksja-chauffeur die nog nooit met de taliban in aanraking was gekomen, werkelijk wilden rekruteren voor een zelfmoordmissie, zij omzichtiger te werk zouden gaan dan u dadelijk, direct en onomwonden te vragen of u het zag zitten om het leven te laten voor de heilige oorlog. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse bovendien weinig aannemelijk te noemen. Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op.

Daarnaast is ook de reactie van uw ouders op uw ontmoetingen met de taliban ongeloofwaardig. Zo stelt u dat na uw eerste ontmoeting, tijdens dewelke de taliban zei dat u zichzelf moest doden op de weg van de islam, uw vader u aanspoorde om uw werk verder te zetten omdat u die taliban misschien niet meer zouden ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11). Geconfronteerd met deze vreemde, laconieke reactie van uw vader stelt u later in het interview dat uw ouders, toen u de eerste keer vertelde over wat u had meegemaakt, het doel en de activiteiten van de taliban niet kenden en dat zij pas na uw tweede ontmoeting de ernst van de situatie inzagen en besloten dat u moest vluchten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 18). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders wel degelijk op de hoogte zijn van waar de taliban mee bezig waren en waar ze u voor zouden willen gebruiken, al zeker in het licht van de ontmoeting die u net met hen had gehad en waarin zij u expliciet hadden verteld dat u zich voor de islam moest zelfmoorden. Bovendien strookt deze verklaring voor de houding van uw ouders niet met uw andere verklaring dat uw ouders niet geloofden dat iemand dit aan u zou vragen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 19).

Bovendien is het ongeloofwaardig dat de taliban u, nadat u na uw tweede ontmoeting met hen bij u thuis was ondergedoken, u niet hebben kunnen vinden, ook al zijn ze u tot drie keer toe komen zoeken (zie gehoorverslag CGVS I, p. 19). Dat u de taliban telkens te slim af was en kon ontsnappen door over de muur te springen wanneer de taliban langskwamen is op zichzelf bevreemdend en niet plausibel. Des te vreemder is echter dat u, ondanks deze bezoeken van de taliban, bij u thuis bleef 'ondergedoken' tot uw reis naar België geregeld was. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u, om de veiligheid van uzelf en uw familie te beschermen, niet bij u thuis zou blijven wonen wanneer de taliban u daar wisten wonen. Bovendien blijkt dat uw ouders na uw vertrek een ander onderkomen hebben gevonden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4). Het is dan ook vreemd dat u, toen u problemen had

met de taliban, niet ergens anders dan in uw ouderlijk huis terecht kon. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat u thuis zat ondergedoken. Zo verklaart u aan het begin van uw interview voor het CGVS dat u drie maanden voor uw vertrek gestopt bent met uw werk als riksjaachauffeur (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). Nochtans blijkt uit uw relaas dat u aan het werk was toen u de tweede keer een ontmoeting had met de taliban en dat u na deze ontmoeting naar huis bent gegaan en een maand bleef ondergedoken in uw ouderlijke huis, tot u Afghanistan werd buiten gesmokkeld (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11). Daarenboven is het ook niet duidelijk wat u dan wel tijdens die maand bij u thuis precies zou hebben gedaan. Zo beweert u aanvankelijk dat u voor een maand niet naar buiten ging toen u bij uw ouders woonde (zie gehoorverslag CGVS I, p. 11). Nochtans stelt u later tijdens in het interview dat u amper één week thuis bleef en daarna 's nachts ging buiten slapen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 19). Niet alleen zijn deze verklaringen tegenstrijdig, dat u na een week 's nachts buiten ging slapen is bovendien ook ongeloofwaardig aangezien de taliban niet 's nachts, maar overdag bij u langs kwamen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 19). Dat u over deze belangrijke elementen uit uw asielrelaas dergelijke ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde bewijsstukken veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Wat betreft de foto van u en uw riksja en het aankoopbewijs van de riksja dat u voorlegt, wordt opgemerkt dat zij geen enkele informatie bevatten over uw bedreigingen of vrees voor terugkeer, maar dat zij enkel slaan op uw activiteiten als riksjaachauffeur, die in deze beslissing niet dadelijk worden betwist. De voorgelegde envelop en ontvangstbewijs van de post bevatten enkel informatie omtrent uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing evenmin dadelijk ter discussie staan. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict

volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

In verband met uw persoonlijke omstandigheden wordt immers opgemerkt dat u een gezonde jongeman bent, dat u gedurende enkele jaren als arbeider in de bouw werkzaam was (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8 en 9) en dat u met deze activiteiten genoeg kon sparen om een eigen riksja te kopen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13 en 14). Ook blijkt dat u hierna enkele jaren als riksja chauffeur hebt gewerkt, dat u dit gemakkelijk werken vond (zie gehoorverslag CGVS II, p. 13) en dat u daarmee genoeg verdiende om als enige kostwinner van uw gezin te fungeren (zie gehoorverslag CGVS II, p. 9 en 14). Bovendien bent u vanuit uw werk als riksja chauffeur vertrouwd met de stad Jalalabad en hebt u er een oom wonen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 14). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u in staat moet worden geacht om zich te vestigen in de stad waar gedurende verschillende jaren werkte en een inkomen verwierf zodat er kan worden gesteld dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Bovendien legt u bevreemdende, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over de financiële achtergrond van uw familie, uw leeftijd en scholing, wat doet vermoeden dat uw financiële armslag en capaciteiten om zelf in te staan voor uw levensonderhoud groter zijn dan u die doet uitschijnen. Zo verklaarde u dat uw reis werd bekostigd door de verkoop van land van uw vader, maar dat u niet weet hoeveel land er precies is verkocht en weet u zelfs niet hoeveel land uw vader voor de verkoop in zijn bezit had (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10). Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste interview niet te weten of uw vader sinds uw vertrek nog in het bezit is van gronden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 10), terwijl u tijdens uw tweede interview stellig beweerde dat dit niet het geval is (zie gehoorverslag CGVS II, p. 10). Dat u als oudste zoon niet beter op de hoogte bent van de situatie van uw familie is, zeker aangezien het geld van de verkoop werd gebruikt om uw eigen reis uit Afghanistan te bekostigen, niet aannemelijk. In verband met uw scholing verklaarde u aanvankelijk voor DVZ dat u twee jaar lang naar school bent gegaan (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 1), maar weerlegde u die verklaring bij het CGVS toen u tijdens uw eerste interview verklaarde dat u nooit naar school bent gegaan (zie gehoorverslag CGVS I, p. 2 en 5). Bovendien stelde u dat u niet naar school ging omdat u moest werken, aangezien uw vader heel zwak was, maar begon u evenwel pas op uw elfde of twaalfde met werken (zie gehoorverslag CGVS I, p. 5). Gevraagd naar wat u daarvoor deed, legde u de bevreemdende verklaring af dat u gewoon vrij was en vrij leefde (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6). Wanneer nogmaals gevraagd werd waarom u dan niet naar school ging tot uw elfde of twaalfde, antwoordde u dat uw vader u niet naar school stuurde (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6). Toen u tijdens uw tweede interview voor het CGVS werd gevraagd naar de reden waarom u niet naar school ging voor u met werken begon, antwoordde u dan weer dat u niet geïnteresseerd was in school en dat er geen andere reden was waarom u niet naar school ging (zie gehoorverslag CGVS II, p. 8). Ook legde u bedrieglijke verklaringen af met betrekking tot uw leeftijd (zie supra). Rekening houdend met deze elementen kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken, terecht kunnen in huurwoningen, opgevangen worden door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de Status van Vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker verklaart door de taliban te zijn aangewezen om een zelfmoordaanslag uit te voeren op Amerikaanse troepen te Jalalabad. Hoewel hij initieel toezegde verliet verzoeker op aandringen van zijn vader het land. Verzoeker verklaart bij terugkeer de taliban te vrezen.

De commissaris-generaal achtte dit relaas ongeloofwaardig gezien i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de wijze waarop hij de aanslag diende uit te voeren, ii) de manier waarop hij werd gerekruteerd niet strookt met objectieve informatie, iii) de reactie van zijn ouders niet plausibel is, iv) het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker niet hadden kunnen opsporen nadat zij hem twee keer ontmoet hadden.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de dienst Voogdij op 29 maart 2012 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, tot vaststelling van verzoekers leeftijd. Dit medisch onderzoek toonde aan dat verzoeker op 29 maart 2012 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is. Door zich ten onrechte voor te doen als minderjarige heeft verzoeker derhalve een poging ondernomen om de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Deze vaststelling alleen al heeft reeds een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Waar verzoeker de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt en verwijst naar de door hem neergelegde taskara merkt de Raad op dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. Deze beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

De Raad stelt voorts vast dat alle vaststellingen in de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker bij de aanvang van de asielprocedure: *“De Taliban wou misbruik maken van mijn werk. Ze wilden een bom in mijn auto plaatsen”*; alsook: *“Ze wilden dat ik een spion werd”* (vragenlijst vraag 5). Deze gang van zaken is onverzoenbaar met de verklaringen die verzoeker later ten overstaan van het Commissariaat-generaal aflegde: *“Ze wilden dat ik een zelfmoordaanslag zou plegen (...) Ze toonden me dat er een jas was waar bommen in konden en er was ook een knop. Als je daar komt op die plaats, dan moet je de knop induwen en dan wordt je ontploft”* (gehoorverslag II p. 17). Deze vaststelling maakt een ernstige tegenstrijdigheid die de kern van verzoekers relaas raakt: het doel waarvoor de taliban verzoeker zou hebben gerekruteerd. Verzoeker brengt hier in zijn verzoekschrift tegen in dat hem bij Dienst Vreemdelingenzaken verboden werd om *“in detail te treden”* en verzoent verder beide tegenstrijdige verklaringen door te stellen dat ze *“aanvankelijk”* een bom zouden plaatsen onder zijn riksja en hem *“uiteindelijk”* toch hadden gevraagd om zich op te blazen met een zelfmoordvest. Verzoeker zou zich verder, *“ondanks zijn zwakke geheugen”* herinneren dat de taliban hem had gevraagd om de Amerikanen te bespioneren alvorens zijn zelfmoordaanslag uit te voeren. Verzoeker merkt daarbij op dat dit *“verdrongen traumatische gebeurtenissen betreffen”*. Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. De onverzoenbare versies van het relaas blijken duidelijk uit de vragenlijst en het gehoorverslag, weergegeven in het administratief dossier. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker aangemaand een *“overzicht te geven van de belangrijkste feiten”* die hem tot zijn vlucht hebben gedreven (vragenlijst vraag 5). Bij de commissaris-generaal kreeg verzoeker ruimschoots de tijd om zijn relaas in detail te brengen; hij gaf hier echter een alternatieve en volkomen onverzoenbare versie op van de feiten, hetgeen niet ernstig is. Verzoekers poging om beide verklaringen te verzoenen is niet meer dan een loze post-factumverklaring die op zich geenszins afbreuk kan doen aan deze flagrante tegenstrijdigheid. In zoverre verzoeker nog meent dat

hij een zwak geheugen heeft en problemen heeft om de feiten te herinneren gezien het traumatische feiten betreffen, blijkt uit verzoekers overige verklaringen dat hij blijk geeft van een zeer gedetailleerde kennis, en hij hoe dan ook zijn beweerdelijke psychische problemen met geen enkel medisch stuk kan staven. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft onverkort gehandhaafd, raakt de kern van het asielrelaas en leidt daarom tot het besluit dat aan dat relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en § 97). De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier, waarvan bij aanvullende nota van 17 september 2014 een update d.d. 25 juni 2014 werd neergelegd is gebaseerd op een veelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wegennet. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (COI Focus, *Afghanistan: veiligheidssituatie – regionale analyse, Deel 1 Centrale Hooglanden, Centraal en Noord-Oost Afghanistan en Jalalabad*, 25 juni 2014, 31 e.v.). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze conclusies te weerleggen met andersluidende objectieve informatie. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist zou zijn.

Verzoeker is voorts een gezonde meerderjarige jongeman die gedurende enkele jaren als arbeider in de bouw werkzaam was en zich vervolgens een eigen riksja kon kopen (zie gehoorverslag II, p. 13 en 14). Ook blijkt dat verzoeker hierna enkele jaren als riksja chauffeur had gewerkt, dat hij dit gemakkelijk werken vond (zie gehoorverslag II, p. 13) en dat hij daarmee genoeg verdiende om als enige kostwinner van zijn gezin te fungeren (zie gehoorverslag II, p. 9 en 14). Bovendien is verzoeker ten gevolge van zijn professionele activiteiten vertrouwd met de stad Jalalabad en beschikt hij er daarenboven over een familiaal netwerk gezien zijn oom daar woonachtig is (zie gehoorverslag II, p. 14). Er kan dan ook worden besloten dat een vestigingsalternatief voor verzoeker in de stad Jalalabad, veilig en ook redelijk is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER